

АГАТА КРИСТИ СЛУЧАЯТ С ПАЗАЧКАТА

Превод от английски: Борис Миндов, 1996

chitanka.info

— Е — запита доктор Хейдок пациентката си, — как сте днес?
Мис Марпъл му се усмихна вяло от възглавниците си.

— Откровено казано, струва ми се, че съм по-добре — призна тя, — но се чувствам ужасно потисната. Все още не мога да се отърся от мисълта, че щеше да бъде много по-добре, ако бях умряла. В края на краищата аз съм стара жена. Никому не съм нужна и никой не го е грижа за мен.

Доктор Хейдок я прекъсна с обичайната си рязкост:

— Да, да, типична реакция след такъв грип. На вас ви трябва нещо ободрително. Някакво тонизиращо психиката средство.

Мис Марпъл въздъхна и поклати глава.

— И аз — продължи доктор Хейдок — ви нося такова лекарство!
— Той захвърли на леглото един дълъг плик. — Тъкмо като за вас. Гатанка по ваш вкус.

— Гатанка ли? — мис Марпъл изглеждаше заинтересувана.

— Мой литературен труд — обясни докторът, поизчервявайки се.
— Опитах се да направя нещо като разказ. „Той каза“, „тя рече“, „помисли си момичето“ и прочее. Фактите в разказа са действителни.

— Но защо да е гатанка? — попита мис Марпъл.

Доктор Хейдок се ухили.

— Защото вие трябва да я решите. Искам да видя дали сте толкова умна, колкото се представяте.

И след тази последна стрела си тръгна.

Мис Марпъл взе ръкописа и зачете.

— А къде е булката? — запита мис Хармън весело.

Цялото село гореше от любопитство да види богатата и красива млада невеста, която Хари Лакстън си бе довел от чужбина. Всички си мислеха снизходително, че Хари — безпътен млад хаймана — си е намерил късмета. Всички бяха проявявали снизхождение към Хари. Дори собствениците на прозорци, които си бяха патили от безразборното използване на прашката му, омекваха и възмущението им се стапяше, когато малкият Хари изказваше смирено съжалението си. Той бе чупил прозорци, плякосвал овощни градини, ловил контрабандно зайци, а после задлъжня, заплете се с дъщерята на местния тютюнопродавец, разплете се, изпратиха го в Африка и селото

в лицето на разни стареещи моми мърмореше снизходително: „Ех, какво да го правиш! Луда глава! Но ще миряса!“.

И ето че сега, както и можеше да се очаква, блудният син се бе завърнал, само че не злочест, а като победител. На Хари му бе „потръгнало“, както се казва. Бе се стегнал, работил усърдно и накрая се бе запознал и ухажвал с успех едно младо момиче от англо-френско потекло, собственица на значително състояние.

Хари можеше да заживее в Лондон или да си купи имение в някое богато графство с изобилие от дивеч, ала предпочете да се върне в оная част от света, където беше родното му място. И там по най-романтичен начин закупи изоставеното имение, в чиято вдовишка къща бе прекарал детството си.

Кингсдийн хаус пустееше от близо седемдесет години и постепенно бе изпаднала в разруха. В единственото ѝ обитаемо кътче живееха възстар пазач и жена му. Сградата беше просторна, непривлекателна, внушителна, градините ѝ — буреняшали, а дърветата я обграждаха така, че приличаше на мрачна магьосническа бърлога.

Вдовишката къща беше приятна, непретенциозна постройка и няколко години я бе държал под наем майор Лакстън, бащата на Хари. Като хлапак Хари бе скитал из Кингсдийнското имение и познаваше всяка педя от гъстите гори, а самата стара къща винаги го бе омайвала.

Майор Лакстън бе умрял преди няколко години, тъй че можеше да се сметне, че Хари няма никакви връзки, заради които да се върне — и все пак Хари доведе невестата си в дома, където бе прекарал детството си. Порутената стара Кингсдийн хаус бе съборена. Цяла армия от строители и предприемачи нахълта в мястото и за удивително кратко време — ето такива чудеса върши богатството — се издигна новата къща, бяла и блестяща сред дърветата.

След това дойде пълчище градинари, а подире им — шествие от мебелни фургони.

Къщата беше готова. Пристигнаха и слуги. Накрая една скъпа лимузина стовари на парадния вход Хари и мисис Хари.

Селото се втурна да прави визити и мисис Прайс, която имаше най-голямата къща и се смяташе за водачка на местното общество, разпрати покани за приема за „запознаване с невестата“.

Той беше голямо събитие. Някои дами носеха за случая нови рокли. Всички бяха развълнувани, любопитни, жадни да видят това

митично същество. Казваха, че всичко било като в приказка!

Мис Хармън, загоряла, здрава мома, подхвърли въпроса си, докато си пробиваше път през вратата на претъпканата гостна. Дребната мис Брент, мършава, свадлива мома, изчурулика развълнувано сведенията.

— Ох, скъпа, колко е очарователна. Такива мили обноски. И толкова млада. Знаеш ли, право да ти кажа, просто ме хваща завист, като гледам момиче, което си има всичко. Хубава външност, пари и възпитание... много изискана, няма нищо банално у нея... а милият Хари е толкова нежен към нея.

— Ами — възрази мис Хармън, — още е много рано да се съди! Тънкият нос на мис Брент потръпна съчувствено.

— О, боже мой, наистина ли мислиш, че...

— Всички знаем що за стока е Хари — изтъкна мис Хармън.

— Знаем какъв беше! Но се надявам сега...

— Ех — каза мис Хармън, — мъжете са си все същите. Разпуснатият измамник си остава такъв за цял живот. Познавам ги аз.

— Горкото младо момиче. — Мис Брент изглеждаше сега много по-доволна. — Да, предполагам, че ще си има ядове с него. Някой трябва да я предупреди. Интересно дали е чула нещо за старата история? Според мен би било много несправедливо да не знае нищо. Дори много опасно. Особено когато в селото има само една аптека.

Защото сега дъщерята на някогашния тютюнопродавец беше омъжена за мистър Едж, аптекаря.

— Много по-хубаво ще бъде — вметна мис Брент, — ако мисис Лакстън си купува лекарства от Бутс в Мъч Бенъм.

— Според мен — каза мис Хармън, — Хари Лакстън сам ще предложи това.

И двете пак се спогледаха многозначително.

— Аз мисля обаче — рече мис Хармън, — че тя непременно трябва да узнае.

— Зверове! — възмущаваше се Кларис Вейн пред чичо си, доктор Хейдок. — Някои хора са същински зверове!

Той я гледаше с любопитство.

Тя беше високо, чернокосо момиче, хубаво, топлосърдечно и импулсивно. Сега големите ѝ кестеняви очи пламтяха от възмущение, когато казваше:

— Всички тия злобарки... какво ли не разправят... какво ли не подмятат.

— За Хари Лакстън ли?

— Да, за любовната му история с дъщерята на тютюнопродавеца.

— А, тази ли била работата! — Докторът повдигна рамене. — Сума млади мъже си имат такива истории.

— Разбира се, че ще си имат. Но всичко това е минало-заминало. Защо непрекъснато го натякват? И то след толкова години? Като вампири, които се хранят с трупове.

— Сигурно, мила, така ти се струва на теб. Но, виждаш ли, тук хората нямат за кой знае какво да говорят, затова според мен са склонни да се занимават със стари истории. Но ми е любопитно да разбера защо това те разстройва толкова много?

Кларис Вейн прехапа устна и се изчерви. Със странно глух глас каза:

— Те... те изглеждат толкова щастливи. Имам предвид Лакстънови. Млади са, обичат се и всичко е толкова прекрасно. Вбесявам се, като си помисля, че тровят живота им с шушукания, подмятания, злословия и всякакви гадости.

— Хъм. Разбирам.

— Аз току-що разговарях с него — продължи Кларис. — Той е толкова щастлив, разпален, развълнуван и... да, радостен, че мечтите му са се сбъднали и е преустроил Кингсдийн. За всичко това е като дете. А тя... предполагам, че през целия си живот не е страдала от нищо. Винаги е имала всичко. Ти вече я видя. Какво мислиш за нея?

Докторът не отговори веднага. За други Луиз Лакстън може да беше обект на завист. Разглезена галеница на съдбата. На него тя само напомняше рефрена на една популярна песен, която бе чувал преди много години: „Горкото богато момиченце...“.

Дребна, нежна фигура, със светлоруса коса, падаща на плътни къдрици около лицето ѝ, с големи, замечтани сини очи.

Луиз беше малко умърлушена. Дългият поток от поздравления я бе уморил. Тя чакаше час по-скоро да си тръгнат. Може би Хари щеше

да каже това след малко. Тя го гледаше изкосо. Толкова висок и широкоплещест, толкова пламенен, а този ужасен, сучен прием явно му правеше удоволствие.

Горкото богато момиченце...

— Уф! — Това беше въздишка на облекчение.

Хари се обърна и погледна насмешливо жена си. Те се прибираха с кола от приема.

— Мили — каза тя, — такъв ужасен прием!

Хари се засмя.

— Да, много ужасен. Но не се измъчвай, скъпа моя. Знаеш, че беше необходим. Всички тези дърти кокошки ме познаваха, когато живеех тук като дете. Щяха да бъдат страшно огорчени, ако не им се дадеше възможност да те огледат отблизо.

Луиз направи гримаса.

— Нужно ли е да виждаме толкова много хора?

— Какво? О, не. Ще дойдат, ще направят официални посещения с покани, а ти ще върнеш визитите им и след това не ще е нужно повече да му береш грижа. Ще можеш да посрещаш приятелките си и да вършиш каквото си искаш.

След минута-две Луиз запитва:

— Не живее ли тук поне един забавен човек?

— О, да. Местните аристократи. Макар че и те може да ти се сторят малко сучни. Интересуват се главно от цветя, кучета и коне. Ти ще се занимаваш с езда, разбира се. Това ще ти доставя удоволствие. В Еглинтън има един кон, който искам да видиш. Красиво животно, отлично дресирано, без никакви недостатъци, кипи от енергия.

Колата намали скорост, за да завие към вратите на Кингсдейн. Хари завъртя кормилото и изруга, когато една чудновата фигура изскочи на средата на пътя и той насмалко не я блъсна. Тя стоеше там, размахваше пестник и крещеше след тях.

Луиз се вкопчи за ръката му.

— Коя е тази... тази ужасна старица?

Челото на Хари помрачня.

— Това е старата Мъргатройд. Тя и мъжът ѝ бяха пазачи в старата къща. Прекараха там близо трийсет години.

— Защо ти размахва юмрук?

Лицето на Хари почервения.

— Тя... е, негодуваше, че съборих къщата. И аз я уволних, разбира се. Мъжът ѝ умря преди две години. Казват, че след смъртта му малко е откачила.

— Дали... дали... не гладува?

Представите на Луиз бяха мъгляви и малко мелодраматични. Богатството ѝ пречеше да има досег с действителността.

Хари се засегна.

— Боже господи! Как можеш да си помислиш такова нещо, Луиз! Аз ѝ отпуснах пенсия, разбира се — и то доста голяма! Осигурих ѝ ново жилище и какво ли не още.

Луиз запита озадачена:

— Тогава защо се сърди?

Хари се намръщи.

— Е, отде да зная? Просто лудост! Тя обичаше къщата.

— Но къщата беше развалина, нали?

— Не ще и дума... разпадаше се... покривът течеше... беше опасно да се живее там. Предполагам, че през цялото време тя е имала голямо значение за нея. Прекарала е там дълги години. Ох, не знам. Мисля, че старата вещица се е побъркала.

Луиз каза разтревожено:

— Тя... тя май ни прокле. Ох, Хари, дано да греша.

На Луиз се струваше, че новият ѝ дом е опетнен и заразен от зловната фигура на една луда старица. Когато излизаше с колата, когато яздеше, когато се разхождаше с кучетата, винаги я причакваше същата фигура. Приведена, нахлупила омачкана шапка върху тънки кичури желязно сива коса, тя бавно мърмореше клетви.

Луиз започна да си мисли, че Хари е прав — старата жена е луда. Но това не облекчаваше положението. Мисис Мъргатройд всъщност никога не идваше в къщата, нито си служеше с определени заплахи, нито прибягваше до насилие. Свитата ѝ фигура стоеше винаги точно пред вратите. Да се обърнат към полицията би било безполезно, пък и Хари Лакстън не беше склонен да се действа по този начин. Така,

казваше той, старата гадина ще спечели симпатиите на местното население. Той се отнасяше по-леко към въпроса, отколкото Луиз.

— Не се безпокой за това, мила. Тези глупави клетви ще й омръзнат. Вероятно само опитва докъде ще стигне търпението ни.

— Не е така, Хари. Тя... тя ни мрази! Чувствам това. Тя... тя ни желае злото.

— Но не е магьосница, мила, макар и да изглежда такава! Не бъди толкова черногледа.

Луиз замълча. Сега, когато бе минало първоначалното вълнение от настаняването, тя се чувстваше странно самотна и бездейна. Беше свикнала на живота в Лондон и Ривиерата. Не познаваше английския провинциален живот и нямаше вкус към него. Не разбираше от градинарство, познаваше само последното действие — брането на цветята. Не обичаше кучетата. Съседите, които срещаше, я отегчаваха. Най-голямо удоволствие й правеше ездата, понякога с Хари, а когато той беше зает из имението, сама. Препускаше през горите и по междуселските пътища, наслаждавайки се на леката стъпка на хубавия кон, който Хари й бе купил. Но дори Принц Хал, много чувствителен кестеняв кон, се плашеше, когато минаваше с господарката си край прегърбената фигура на злобната старица.

Един ден Луиз се престаши. Излезе на разходка. Мина покрай мисис Мъргатройд, преструвайки се, че не я забелязва, ала изведнъж свърна обратно и тръгна право към нея. Попита малко задъхано:

— Какво има? Какво става? Какво искате?

Старата жена замига към нея. Тя беше с лукаво, мургаво циганско лице, тънки кичури желязно сива коса и сълзливи, подозрителни очи. Дали не пие, запита се Луиз.

Старицата заговори със стенещ, но заплашителен глас:

— Какво искам ли, питате? Какво наистина! Това, което ми бе отнето. Кой ме изгони от Кингсдийн хаус? Аз живях там като момиче и зряла жена близо четирийсет години. Злодеяние беше изгонването ми оттам и затова зло ще сполети и теб, и него!

Луиз каза:

— Вие си имате много хубава къщичка и...

Но внезапно млъкна. Старицата вдигна ръце и закрещя:

— Каква ми е ползата от това? Искам си моето място и моето огнище, край което седях толкова години. А колкото до вас и него,

казвам ви, няма да имате щастие в хубавата ви нова къща. Черна мъка ще ви сполети! И мъка, и смърт, и моето проклятие. Да изгние прекрасното ви лице!

Луиз се отвърна и побягна, като се препъваше. Мислеше си: „Трябва да се махна оттук! Трябва да продадем къщата! Трябва да заминем“.

В момента такова разрешение ѝ се струваше лесно. Но пълното неразбиране на Хари я смая. Той възкликна:

— Да напуснем това място? Да продадем къщата? Заради заплахите на една смахната бабишкера? Ти трябва да си полудяла.

— Не, не съм. Но тя... тя ме плаши. Зная, че ще се случи нещо.

— Остави мисис Мъргатройд на мен — каза Хари Лакстън мрачно. — Аз ще я укротя!

Между Кларис Вейн и младата мисис Лакстън бе възникнало приятелство. Двете момичета бяха почти връстници, макар и различни по характер и по вкусове. Луиз намери успокоение в компанията на Кларис. Кларис беше толкова самоуверена, толкова смела. Луиз зачекна въпроса за мисис Мъргатройд и нейните заплахи, но Кларис, изглежда, смяташе това повече за досадно, отколкото страшно.

— Толкова е глупаво — рече тя. — И наистина много неприятно за вас.

— Знаете ли, Кларис, аз... понякога много ме е страх. Сърцето ми подскача ужасно.

— Глупости, не бива да се разстройвате от такива нелепости. Скоро ще ѝ омръзне.

Луиз помълча минута-две.

— Какво има? — попита Кларис.

Луиз мълча още една минута, след което отвърна разпалено:

— Аз мразя това място! Мразя да съм тук. И горите, и тази къща, и ужасната нощна тишина, и страшния крясък на бухалите. Ох, и хората, и всичко.

— Хората ли? Кои хора?

— Хората в селото. Тези стари моми, които само ме следят и клюкарстват.

— Какво разправят? — запита Кларис рязко.

— Не знам. Нищо особено. Но са лоши по душа. Когато разговаряш с тях, чувстваш, че не можеш да се довериш никому... абсолютно никому.

— Забравете ги — отсече Кларис. — Те се занимават само със сплетни. И повечето гадости, които разправят, са просто техни измислици.

— Аз не исках да дойдем тук — каза Луиз. — Но Хари обожава това място. — Гласът ѝ омекна.

„А колко ли обожава тя Хари!“ — помисли си Кларис. После каза внезапно:

— А сега трябва да си вървя.

— Ще ви закарам до вас с колата. Ще ви чакам скоро да дойдете пак.

Кларис кимна. Луиз се почувства успокоена от посещението на новата си приятелка. Хари беше доволен, като я видя по-весела, и оттогава я караше да кани Кларис по-често вкъщи.

Един ден той каза:

— Имам добра новина за теб, мила.

— О, каква?

— Оправих мисис Мъргатройд. Знаеш ли, тя има син в Америка. Та уредих да замине при него. Ще ѝ платя пътя.

— Ох, Хари, но това е чудесно! Вярвам, че в края на краищата може да обикна Кингсдийн.

— Да го обикнеш ли? Та той е най-чудното място на света!

Луиз леко потръпна. Не можеше да се отърси така лесно от суеверния си страх.

Ако жените в Сейнт Мери Мийд се бяха надявали да имат удоволствието да осведомят булката за миналото на нейния съпруг, това удоволствие им бе отнето от бързото действие на самия Хари Лакстън.

Мис Хармън и Кларис Вейн бяха в аптеката на мистър Едж, откъдето едната купуваше нафталин, а другата пакетче борова киселина, когато влязоха Хари Лакстън и жена му.

След като поздрави двете дами, Хари се обърна към тезгяха и тъкмо когато искаше четка за зъби, се спря напред дума и възкликна

радостно:

— Охо, охо, кого виждам! Бела била тук.

Мисис Едж, която бе изскочила от задната всекидневна да помогне в обслужването на клиентите, го дари с весела, сияйна усмивка, с която разкри големите си бели зъби. Някога чернокоса, красиво момиче, тя все още беше сравнително хубава жена, макар и напълняла и със задебелили черти на лицето; но големите ѝ кестеняви очи бяха изпълнени с топлина, когато отвърна:

— Да, Бела, мистър Хари, и ми е приятно, че ви виждам след толкова години.

Хари се обърна към жена си.

— Бела ми е стара изгора, Луиз — обясни той. — Бях влюбен до уши в нея, нали, Бела?

— Поне така казвахте вие — отвърна мисис Едж.

Луиз се засмя и рече:

— Мъжът ми е много щастлив, че вижда отново всичките си стари приятели.

— Ех — въздъхна мисис Едж, — и ние не сме ви забравили, мистър Хари. Струва ни се като приказка, като си помислим, че се оженихте и си построихте нова къща на мястото на оная стара развалина Кингсдийн хаус.

— Ти изглеждаш много добре, просто цъфтиш — подхвърли Хари, а мисис Едж се засмя и каза, че всичко е наред, а ще вземе ли четката за зъби?

Кларис, виждайки смаяното изражение върху лицето на мис Хармън, си помисли ликуващо: „О, браво, Хари. Ти им подложи динена кора“.

Доктор Хейдок каза рязко на племенницата си:

— Какви са тези дивотии за старата мисис Мъргатройд: че се въртяла около Кингсдийн, размахвала юмрук и проклинала новия ред там?

— Не са дивотии. Напълно вярно е. Това разстройва много Луиз.

— Кажй й, че няма защо да се безпокои. Когато Мъргатройдови бяха пазачи, все одумваха мястото... стояха само защото Мъргатройд пиеше и не можеше да си намери друга работа.

— Ще ѝ кажа — отвърна Кларис колебливо, — но мисля, че тя няма да ти повярва. Старата просто крещи от злоба.

— Тя обичаше Хари като дете. Не мога да я разбера.

— Е, добре — каза Кларис, — те скоро ще се отърват от нея. Хари ѝ плаща пътя до Америка.

Три дена по-късно Луиз бе изхвърлена от коня си и загина.

Двама души от един хлебарски фургон бяха свидетели на злополуката. Те видяха как Луиз излезе с коня от пътната врата, видяха как старата жена изскочи и застана на пътя, като размахваше ръце и крещеше, видяха как конят се изправи на задните си крака, кривна и после препусна като луд по пътя, премятайки Луиз Лакстън над главата си.

Единият от тях застана над изпадналата в безсъзнание фигура, без да знае какво да прави, а другият хукна към къщата да потърси помощ.

Хари Лакстън дойде тичешком с мъртвешки бледо лице. Откачиха една от вратите на фургона и пренесоха с нея Луиз до къщата. Тя умря, без да дойде в съзнание, още преди идването на доктора.

(Край на ръкописа на доктор Хейдок)

Когато доктор Хейдок пристигна на другия ден, със задоволство забеляза, че бузите на мис Марпъл бяха поруменели и в държането ѝ имаше явно повече живот.

— Е — попита той, — какво е решението?

— Каква е загадката, доктор Хейдок? — запита на свой ред мис Марпъл.

— Ох, уважаема лейди, нужно ли е да ви казвам?

— Струва ми се — рече мис Марпъл — странно поведението на пазачката. Защо се е държала по такъв необикновен начин? Хората наистина не обичат да бъдат изгонвани от старите им домове. Но Кингсдийн хаус не е бил нейн дом. Всъщност тя се е оплаквала и роптала още докато е била там. Да, наистина изглежда много подозрително. Какво стана впрочем с нея?

— Офейка в Ливърпул. Злополуката я уплаши. Мисля, че ще чака там парахода си.

— Всичко е много удобно за някого — каза мис Марпъл. — Да, мисля, че „Загадката за поведението на пазачката“ може да бъде решена много лесно. Подкуп, нали?

— Това ли е вашето решение?

— Е, щом е било неестествено да се държи по такъв начин, тогава трябва да е „разигравала сцена“, както се казва, а това значи, че някой ѝ е платил да го прави.

— И вие знаете кой е бил този някой?

— Е, мисля, че зная. Пак за пари, предполагам, и винаги съм забелязвала, че мъжете са склонни да харесват един и същ тип.

— Не разбирам.

— Не, не, всичко е ясно. Хари Лакстън е харесвал Бела Едж, чернокоса, жизнен тип жена. Вашата племенница Кларис е същата. Но горката съпруга е била от съвсем друг тип — руса и привързана, съвсем не неговият тип. Вероятно се е оженил за нея единствено заради парите ѝ. И я е убил пак заради парите ѝ!

— Думата „убил“ ли употребявате?

— Да, той е тъкмо такъв човек. Привлекателен за жените и абсолютно безскрупулен. Предполагам, че е искал да вземе парите на жена си и да се ожени за вашата племенница. Е, може да са го видели да разговаря с мисис Едж. Но мисля, че тя вече не го е привличала. Предполагам обаче, че заради собствените си цели е накарал тази нещастна жена да си помисли, че изпитва влечение към нея. Сигурно скоро е започнал да я върти на пръста си.

— Как точно е убил жена си според вас?

Мис Марпъл се втренчи за няколко минути пред себе си със замечтани сини очи.

— Всичко е било много добре съгласувано по време, така че хлеббарският фургон да бъде там. Хлеббарите видели старата жена и разбира се, си обяснили уплахата на коня именно с това. Но лично аз смятам, че е била употребена пневматична пушка или може би прашка — Хари си служеше добре с прашка. Да, точно когато конят минавал през пътната врата. Конят хукнал, разбира се, и изхвърлил мисис Лакстън.

Тя помълча навъсена.

— Можела е да загине при падането. Но той не бил сигурен, че ще стане така. А изглежда, е човек, който крои плановете си грижливо

и не оставя нищо на случайността. В края на краищата мисис Едж е имала възможност да го снабди с нещо подходящо, без мъжът ѝ да узнае. Иначе защо Хари ще я задява? Да, мисля, че е имал под ръка някакъв силен медикамент, който е успял да даде на жена си преди вашето пристигане. Защото ако една жена бъде изхвърлена от коня си, претърпи сериозни наранявания и умре, без да дойде в съзнание... е, обикновено лекарят няма да се усъмни в нищо, нали? Ще припише смъртта на шок или нещо друго.

Доктор Хейдок кимна.

— Как се усъмнихте? — попита мис Марпъл.

— Това не се дължи на някаква особена моя проникателност — заяви доктор Хейдок. — Просто на един банален, всеизвестен факт: един убиец е толкова доволен от своето умение, че не се пази както трябва. Тъкмо когато казвах няколко утешителни думи на опечаления съпруг — а много съжалявах този човек — и той се тръшна на канапето да изиграе една малка комедия, от джоба му падна спринцовка. Той я грабна, но изглеждаше толкова уплашен, че се замислих. Хари Лакстън не употребяваше лекарства; той беше в цветущо здраве; тогава за какво му е била нужна спринцовка? Извърших аутопсията с оглед на известни предположения. Открих строфантин. Останалото беше лесно. Лакстън притежаваше строфантин, а Бела Едж, разпитана от полицията, не издържа и призна, че му го е дала. И накрая старата мисис Мъргатройд също призна, че Хари Лакстън я карал да разиграва номера с проклятията.

— А вашата племенница оправя ли се?

— Да, изпитваше влечение към този човек, но се опомни.

Докторът взе ръкописа си.

— Пиша ви отличен, мис Марпъл... отличен и на мен за моята рецепта. Вие, изглежда, почти сте се оправили.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.